

Arrest

nr. 197 127 van 21 december 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. MICHOLT
Maria van Bourgondiëlaan 7 B
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 30 augustus 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 juli 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 september 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 oktober 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat S. MICHOLT en van attaché X, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart over de Chinese nationaliteit te beschikken en van etnische origine Tibetaanse te zijn. U bent geboren op X. U bent afkomstig uit het dorp Serchi gelegen in het district Sershul (Chinees: Shiqu), Tibetaanse autonome prefectuur Garze (Chinees: Ganzi), provincie Sichuan, Volksrepubliek China. U woonde daar samen met uw echtgenoot, uw jongste zoon en de dochter van de neef van uw echtgenoot, die jullie de facto adopteerden. Uw oudste zoon verbleef in het klooster. U was nomade tot 2001 of 2002, daarna verhuisde u naar een rijkhuis omdat dit verplicht werd.

U en uw echtgenoot verleenden in 2014 gedurende zeven maanden onderdak aan de monnik T.D., die door de Chinese autoriteiten beschuldigd was van brandstichting op een brandstofwagen. Toen T.D. niet meer bij jullie verbleef, werd hij gearresteerd in Siling. Een familielid verwittigde jullie dat jullie problemen zouden kregen. De politie kwam naar uw woning en zei dat uw man, die op dat moment niet thuis was, zo snel mogelijk naar het politiebureau moest gaan. Op 5 of 6 december 2014 verliet u uw dorp. U reisde via Siling, waar u uw man ontmoette, naar Lhasa. U verbleef anderhalve maand in Lhasa bij de ouders van L.T., een vriend van uw echtgenoot. Daarna reisde u met een vrachtwagen tot de grens met Nepal, uw echtgenoot en kinderen bleven achter in Tibet. U stak te voet de grens over met een smokkelaar. In Nepal verbleef u drie maanden bij familie van L.T. in Kathmandu. Vervolgens reisde u per vliegtuig naar Thailand, waar u drie maanden verbleef. Daarna reisde u per vliegtuig via een tussenstop in een u onbekend islamitisch land naar Egypte, waar u tien dagen verbleef in een hotel. Vanuit Egypte vloog u naar een u onbekend islamitisch land, waar u een week bleef. Vervolgens vloog u naar Larnaka (Cyprus) en van daaruit naar Spanje. U verbleef drie dagen in Spanje en reisde dan per vliegtuig naar Frankrijk. Vanuit Frankrijk reisde u per trein naar België, waar u op 7 september 2015 aankwam en voor het eerst asiel aanvroeg.

Op 12 april 2016 ontving u uw beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Gezien u geen tijdig gevolg gaf aan de oproeping u aan te melden, werd de afstand van uw asielaanvraag vastgesteld.

Op 12 mei 2016 vroeg u voor de tweede keer asiel aan. Op 23 juni 2016 ontving u de kennisgeving dat uw asielaanvraag ontvankelijk werd beschouwd door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS).

Ter ondersteuning van uw huidige asielaanvraag legt u tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) de volgende documenten neer: uw hukou, uw identiteitskaart en vijf foto's van u en uw gezin in Tibet. Na het eerste gehoor legt u een foto van het Taiwanese paspoort dat u gebruikte neer. Na het tweede gehoor legt u foto's van u en uw familie neer.

B. Motivering

Na de gehoren door het CGVS moet vastgesteld worden dat u niet in aanmerking komt voor de hoedanigheid van vluchteling noch voor het statuut van subsidiaire bescherming. U heeft immers niet aannemelijk gemaakt tot in 2015 in Tibet, Volksrepubliek China (VRC), te hebben verbleven.

Ten eerste legt u geen enkel vrij recent identiteitsdocument neer dat uw verblijf tot in die periode in Tibet, VRC kan aantonen. De "hukou" die u neerlegt dateert van 2009 en kan dan ook uw verblijf tot in 2015 in Tibet, VRC, niet staven. Bovendien stel ik vast dat uw familiesamenstelling zoals u die opgeeft niet overeenstemt met de familiesamentelling in de hukou. Volgens deze hukou zou u een zoon hebben, geboren op 12 februari 1999 en een dochter geboren op 10 juli 2007. Zowel op de DVZ (zie verklaring DVZ eerste asielaanvraag 22/10/2015) als op het CGVS (zie CGVS 01/06/2017, p. 2, 8) verklaarde u echter twee zonen te hebben, één geboren op 12 februari 2000 en één geboren op 3 december 2004, en een meisje geadopteerd te hebben dat de dochter van uw echtgenoots neef of nicht is. Voorts is het opmerkelijk dat de naam van uw echtgenoot niet vermeld staat in uw hukou. U beweert dat u en uw echtgenoot een aparte hukou hadden en dat uw echtgenoot niet in uw hukou stond omdat niemand het vroeg en omdat het makkelijk zou zijn voor hem om naar uw regio te verhuizen maar moeilijk voor u om naar zijn regio te verhuizen (zie CGVS 01/06/2017, p. 5,6). Gevraagd waarom het moeilijk zou zijn voor u om te verhuizen naar de regio van uw echtgenoot, antwoordt u echter dat u de reden niet kent (zie CGVS, p. 6). Volgens informatie waarover het CGVS beschikt (zie kopie toegevoegd aan het administratieve dossier) gebruikt de Chinese overheid het systeem van hukou inderdaad om interne migratie onder controle te houden, maar is dit voornamelijk van toepassing op migratie van rurale naar stedelijke gebieden. Aangezien Dege, het district van afkomst van uw echtgenoot, gelegen is net naast uw district Sershul en net zoals uw district ruraal is, is het weinig aannemelijk dat het moeilijk zou zijn voor u om naar Dege te verhuizen en dat dit de oorzaak zou zijn voor het ontbreken van de gegevens van uw echtgenoot op uw hukou. Het is dan ook moeilijk aan te nemen dat deze hukou op u en uw gezin van toepassing is, waardoor u uw familiesamenstelling niet aannemelijk maakt, laat staan dat dit document kan aantonen dat u in 2015 nog in Tibet zou hebben verbleven. Met betrekking tot de identiteitskaart die u voorlegt dient opgemerkt te worden dat deze afgeleverd werd in 2009 en dat deze evenmin uw verblijf in Tibet tot 2015 kan staven.

De door u neergelegde foto's staven evenmin uw verblijf in Tibet tot 2015. De foto's genomen in en onderweg naar Lhasa dateren van enkele jaren voor uw vermeende vertrekdatum uit Tibet. U geeft immers aan dat uw adoptiekindje op de foto drie-en-een-half jaar was en dat ze intussen tien jaar oud is (zie CGVS 01/06/2017, p. 2). Ook op de foto van u en de kinderen bij u thuis, die volgens u meer recent is, is het meisje drie-en-een-half jaar, wat erop wijst dat de foto van dezelfde periode dateert (zie CGVS 01/06/2017, p. 3). De foto's die u neerlegde na het tweede gehoor op het CGVS staven uw recente vertrek uit Tibet ook niet. Uit deze foto's kan immers op geen enkele manier afgeleid worden dat ze in Tibet of in de VRC genomen zijn.

Hoewel u herhaaldelijk gevraagd werd meer recente foto's van uzelf in Tibet voor te leggen (zie CGVS 01/06/2017, pp. 2, 19, CGVS 13/07/2017, p. 3), legde u uiteindelijk enkel deze foto's voor. Uw verklaring dat er bijna geen foto's werden genomen overtuigt niet (zie e-mail van meester Micholt 19/06/2017), u hebt immers wel foto's die van eerder dateren. Dat u uw echtgenoot niet zo vaak kan contacteren verklaart ook niet waarom u niet in staat zou zijn meer recente foto's voor te leggen, u hebt immers tussen uw eerste en tweede gehoor op het CGVS nog contact gehad met uw echtgenoot (zie CGVS, 13/07/2017, p. 3). U verklaart bovendien zo'n tien keer per maand via Wechat contact te hebben met uw zus in Sershul bij wie uw kinderen verblijven (zie DVZ, verklaring meervoudige aanvraag 17/05/2016, punt 20) en via Wechat en telefoon in contact te zijn met uw familie (zie CGVS 01/06/2017, p. 4). Hoewel u tijdens uw eerste gehoor op het CGVS verklaarde dat u zou proberen foto's te bekomen bij uw zus of uw echtgenoot (zie CGVS 01/06/2017, p. 20), moest u tijdens het tweede gehoor toegeven dat u zelfs niet geprobeerd had zulke foto's te bekomen (zie CGVS 13/07/2017, p. 3). Dat u dacht dat wat u reeds voorgelegd had, met name uw hukou en identiteitskaart, meer dan voldoende was, verklaart onvoldoende waarom u niet de moeite zou doen meer foto's te proberen bekomen. Tijdens uw eerste gehoor werd u immers uitdrukkelijk gewezen op de twijfels die het CGVS toen reeds had over uw vertrekdatum uit Tibet en de mogelijkheid van een weigeringsbeslissing (zie CGVS 01/06/2017, p. 19). U werd ook herhaaldelijk gevraagd bijkomende documenten of foto's voor te leggen (zie CGVS 01/06/2017, p. 3, 19). U moet zich dus reeds na het eerste gehoor bewust geweest zijn van het belang van recente foto's. Uw bijkomende verklaring voor het ontbreken van recente foto's, met name dat u geheugenproblemen hebt en dat het misschien problemen zou geven als u nog foto's zou neerleggen (zie CGVS, 13/07/2017, p. 3) lijkt eerder een uitvlucht dan een reële reden te zijn. De eenvoudige vragen over oudere foto's kon u immers wel beantwoorden (zie CGVS 01/06/2017, p. 2, 3), er is geen reden om aan te nemen dat u vragen over meer recente foto's niet zou kunnen beantwoorden.

Daarnaast biedt u geen duidelijk beeld op uw bezigheden in Tibet. Gevraagd tot wanneer u nomade was, zegt u dat u tot 2011, 2012 of 2013 nomade was (zie CGVS 01/06/2017, p. 8). Wanneer het CGVS u confronteert met uw eerdere verklaring tot 2002 of 2003 nomade geweest te zijn (zie verklaring DVZ 22/10/2015, p. 5), zegt u dat u tot 2001 of 2002 nomade was (zie CGVS 01/06/2017, p. 9). Zo geeft u drie aanzienlijk verschillende verklaringen over het moment waarop u stopte met het nomadenleven. Dat data, jaren en maanden soms echt moeilijk zijn (zie CGVS 01/06/2017, p. 9) vergoelijkt deze tegenstrijdigheid niet, zelfs als ongeschoolde persoon moet u in staat zijn bij benadering correct, minstens logisch, aan te geven wanneer zo'n ingrijpende verandering in uw leven plaats had. Met betrekking tot het nomadenleven dient opgemerkt te worden dat u weliswaar enige kennis heeft van maatregelen opgelegd door de Chinese overheid aan de nomaden, maar dat uw kennis beperkt is. Zo spreekt u over verplichte sedentarizing van nomaden en een nomadentaks (zie CGVS 01/06/2017, pp. 9, 10). Gevraagd naar andere maatregelen met impact op het nomadenleven vermeldt u enkel het afspannen van bergen (zie CGVS 01/07/2017, p. 10). U geeft weliswaar enige informatie hierover, maar u blijft vaag over de tijdsituering, u zegt het niet te weten, u zegt dat het de eerste keer was toen u nog nomade was en de tweede keer na uw verhuis, (zie CGVS 01/06/2017, p. 10). Gevraagd naar nog andere maatregelen van de Chinese overheid met invloed op het leven van nomaden, vermeldt u enkel de aanleg van een nieuwe weg en de toevoer van elektriciteit (zie CGVS 01/07/2017, p. 10). De aanleg van die weg situeert u in 2007, zo'n acht jaar voor uw vermeende vertrek uit Tibet (zie CGVS 13/07/2017, p. 8). Gevraagd naar veranderingen de laatste jaren voor uw vertrek in het leven van nomaden door maatregelen, vermeldt u enkel de heraanleg van een weg en het bouwen van gebouwen (zie CGVS 01/07/2017, pp. 10, 11). Volgens informatie waarover het CGVS beschikt (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier) is er echter sinds 2003 een uitgebreid gamma van opgelegde maatregelen die een grote impact hebben op het dagelijkse leven van nomaden. U kent overigens de Chinese benaming van dit programma, "tuimu huancao" niet (zie CGVS 13/07/2017, p. 12). Zelfs als u reeds enige tijd voor uw vertrek uit Tibet de nomadische levensstijl stopzette moet u, als inwoner van een rurale regio, toch beter op de hoogte geweest zijn van zulke verregaande en ingrijpende maatregelen. Bovendien bleef een van uw broers nomade na uw verhuis naar een rijkhuis en is de zus van uw moeder tot op heden nog nomade (zie CGVS 01/07/2017, p. 9). Dat u over dergelijke voor de nomadische gemeenschap in uw regio verregaande en ingrijpende maatregelen geen beperkte verklaringen aflegt en ze niet in de tijd kan situeren, wijst er verder op dat u in die periode al niet meer in Tibet, VRC, aanwezig was.

Gevraagd naar belangrijke veranderingen en gebeurtenissen de laatste jaren in uw dorp, regio, district of prefectuur de laatste jaren voor uw vertrek beperken uw antwoorden zich tot de aanleg van de eerder vermelde weg in 2007, wat bezwaarlijk als recent voor uw vertrek kan beschouwd worden, de driejaarlijkse vervanging van leiders van het district en de xiang de verplaatsing van een brug en de toevoer van elektriciteit, waarvan u aanvankelijk zegt dat het vijf jaar voor uw vertrek was en later dat het in 2012 of 2013 was (zie CGVS 01/06/2017, p. 18 en CGVS 17/07/2017, p. 9).

U vermeldt voorts nog een incident in het lokale Serkhi klooster ten gevolge waarvan de lama een hartaanval kreeg en overleed (zie CGVS 01/06/2017, p. 19 en CGVS 17/07/2017, p. 9). Hoewel u tijdens uw eerste gehoord verklaart dat dit incident gebeurde iets meer dan een jaar voor uw vertrek, geeft u tijdens uw tweede gehoor aan niet precies te weten wanneer het gebeurde (zie CGVS 01/06/2017, p. 19 en CGVS 17/07/2017, p. 9). Gevraagd naar protesten in uw district het laatste jaar voor uw vertrek, zegt u vaagweg dat het redelijk vaak gebeurt en vermeldt u enkel de arrestatie van een vrouw die protesteerde op een woensdag (zie CGVS 01/06/2017, p. 19). Volgens informatie waarover het CGVS beschikt (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier) had in augustus 2014 een conflict plaats in Lochung in Sershul district tussen inwoners van de dorpen Denma en Shukpa, gelegen in Sershul, en de Chinese autoriteiten. Ongeveer 200 personen werden gearresteerd en verschillende personen overleden ten gevolge van hun verwondingen. Het is opmerkelijk dat u dit incident in uw eigen district niet vermeldt, meer nog, u zegt zelfs dat in Sershul tot nu toe niemand overleden of gedood is ten gevolge van protesten (zie CGVS 01/06/2017, p. 19). Het is weinig aannemelijk dat u niets zou gehoord hebben over dit incident, uw man reisde immers rond voor zijn werk en veel dorpsgenoten reisden naar Lhasa, u leefde dus niet in een geïsoleerde omgeving (zie CGVS 01/06/2017, pp. 8 en CGVS 13/07/2017, p. 11). Bovendien kent u zelfs het dorp Denma en weet u dat het in uw district gelegen is (zie CGVS 13/07/2017, p. 11). Met betrekking tot de aardbeving in Yushu of Gyegu die u vermeldt, dient opgemerkt te worden dat u deze verkeerdelijk in 2008 situeert en dat u die zelf niet gevoeld hebt (zie CGVS 13/07/2017, pp. 9, 10). Het is opmerkelijk dat u niet correct kan aangeven wanneer deze aardbeving gebeurde, nochtans overleed uw mans neef en zijn gezin ten gevolge van deze aardbeving en woonde zijn dochtertje, dat een weeskind werd, sindsdien bij u (zie CGVS 01/06/2017, p. 2 en CGVS 13/07/2017, p. 10). Volgens informatie waarover het CGVS (zie kopie toegevoegd aan het administratieve dossier) beschikt had deze aardbeving een kracht van 7.1 op de schaal van richter en zijn bijna 3000 mensen om het leven gekomen of vermist geraakt. Het is vreemd dat u in uw dorp, dat slechts op zo'n 110 km van Yushu ligt (zie toegevoegde kaart), niets voelde van deze aardbeving.

Ook uw verklaringen met betrekking tot uw dagelijkse leven in Tibet overtuigen niet. Hoewel u beweert heel graag televisie te kijken, in Tibet naar Chinese zenders (dianshitai) gekeken te hebben en zo wat Chinees geleerd te hebben, kan u slechts één chineestalg kanaal opnoemen, met name zhongyang yi tai (CCTV1). Van andere kanalen kent u de namen niet, u kan slechts aangeven dat één ervan een rond en gestreept logo heeft (zie CGVS 01/06/2017, p. 6, 7). Als u daadwerkelijk tot eind 2014 geregeld naar Chinese televisiezenders keek, is het weinig aannemelijk dat u slechts de naam van één ervan kan opnoemen.

Voorts stemt ook uw beschrijving van de oogst van "yartsa gonbu" ("caterpillar fungus") niet overeen met de informatie toegevoegd aan het administratief dossier. U verklaarde dat jullie daar geen vergunning voor nodig hebben, maar dat er wel ruzie was wanneer mensen van andere dorpen bij jullie kwamen plukken (zie CGVS 01/06/2017, p. 11). Gevraagd of het anders was in andere regio's, zegt u dit niet te weten (zie CGVS 01/06/2017, p. 11). Volgens de informatie toegevoegd aan het administratief dossier hebben de meeste districten in Tibet een systeem van vergunningen daarvoor ingevoerd zowel voor lokale bewoners als voor buitenstaanders. Dat u daarvan niet op de hoogte bent is opmerkelijk omdat de prijzen voor de vergunningen volgens deze informatie al in de jaren voor 2008 drastisch waren gestegen en het inkomen uit de oogst van "yartsa gunbu" volgens deze informatie een enorme impact heeft zowel op het inkomen van de lokale bevolking als op de lokale economie en kapitaalsaccumulatie.

Uit uw antwoorden op de vraagstellingen naar het lokale leven in uw dorp en regio kan enkel besloten worden dat u ook op dit vlak uw verblijf in Tibet, VRC, tot in 2015 niet aannemelijk heeft gemaakt.

Daarnaast wijst ook uw beschrijving van uw reis van Tibet naar Nepal op de onaannemelijkheid van het door u beschreven vertrek. U verklaarde op 5 of 6 december 2014 uw dorp verlaten te hebben. U reisde eerst naar Siling, vervolgens naar de hoofdstad van de Tibetaanse Autonome Regio (TAR), Lhasa. In Lhasa verbleef u anderhalve maand, u kan dit verblijf echter niet staven aan de hand van foto's (zie CGVS 13/07/2017, p. 5), vervolgens reisde u rond 20 januari 2015 per vrachtwagen door naar de grensstad Dram. Uw verklaringen over dit deel van uw reis zijn echter inconsistent. Tijdens uw eerste gehoor verklaarde u dat L.T. een tongxingzheng (laissez passer) voor u regelde en dat u zich verstoppt tussen goederen in een bestelwagen van Lhasa naar de grens reisde (zie CGVS 01/06/2017, p. 12). Tijdens uw tweede gehoor verklaarde u eveneens dat L.T. een tongxingzheng voor u maakte, maar dat u vooraan in de vrachtwagen zat, niet tussen goederen en niet verstoppt, en dat jullie onderweg verscheidene keren werden gecontroleerd, u stapte zelfs een keer uit aan een controlepost (zie CGVS 13/07/2017, p. 5, 6). Wanneer het CGVS u confronteert met uw eerdere verklaring dat u verstoppt zat tussen goederen, ontkent u dit gezegd te hebben en wijt u dit aan een fout van de tolk (zie CGVS 13/07/2017, p. 6). Het louter ontkennen van uw eerdere verklaringen vergoelijkt deze tegenstrijdigheid echter niet. Dat een dergelijk opvallend verschil te wijten is aan een fout van de tolk is weinig aannemelijk, temeer daar in beide gehoren dezelfde tolk aan het werk was.

Vanuit Dram reisde u verder met een Nepalese jongen naar Nepal. De naam van die Nepalese jongen kent u niet, u kent evenmin de naam van het dorp waar u eerst aankwam in Nepal (zie CGVS 13/07/2017, p. 6). Enerzijds beweert u twee dagen en twee nachten onderweg geweest te zijn van Lhasa naar Kathmandu, anderzijds beweert u rond 20 januari vertrokken te zijn uit Lhasa en ongeveer in februari aangekomen te zijn in Nepal, waaruit blijkt dat u zichzelf tegenspreekt over uw reis van Tibet naar Nepal (zie CGVS 01/06/2017, p. 13 en CGVS 13/07/2017, pp. 5, 6).

Voorts wijzen ook verscheidene zaken over uw verblijf in Nepal er op dat u zaken voor de Belgische asielinstanties probeert te verhullen. Zo legt u geen foto's van uw verblijf van drie maanden in Nepal voor, nochtans bent u nog in contact met de echtgenote van L.T. bij wie u verbleven hebt in Kathmandu (zie CGVS 13/07/2017, p. 6). Over uw bezigheden in Nepal blijft u vaag: u deed "niets speciaals", bleef meestal thuis bij de echtgenote van L.T. en heel af en toe deed u een pelgrimstocht rond de stoepa van Kathmandu, zo zegt u (zie CGVS 01/06/2017, p. 17). Er moet tevens op gewezen worden dat u de "Nelen Khang" ("Reception Centre") in Nepal wel kent maar dat u niet weet wat deze organisatie doet, nochtans vroeg uw echtgenoot aan L.T. u naar de nelen khang te brengen en was jullie oorspronkelijke plan naar India te gaan (zie CGVS 01/06/2017, p. 18). U bent echter niet naar de nelen khang geweest, zo zegt u (zie CGVS 01/06/2017, p. 18). Volgens de informatie toegevoegd aan het administratief dossier zijn alle Tibetanen die Tibet ontvluchten via Nepal op de hoogte van het bestaan van de "Nelen Khang" en is het overgrote deel er geregistreerd. Ik kan dan ook niet aannemen dat u helemaal niet op de hoogte bent van de activiteiten van deze organisatie en moet dan ook besluiten dat u op deze manier probeert te verhullen dat u vroeger dan 2015 bij de "Nelen Khang" bent geregistreerd.

Verder wijs ik er op dat deze organisatie volgens deze informatie onder andere instaat voor het regelen van de doorreis naar India van Tibetanen die Tibet via Nepal ontvluchten. In India is immers een heel grote en goed omkaderde Tibetaanse ballingengemeenschap aanwezig. Ik kan dan ook niet uitsluiten dat u via een geveinsde onwetendheid over het bestaan van de "Nelen Khang" een doorreis naar en verblijf in India voor de Belgische asielinstanties probeert te verhullen.

Ook uw verklaring over waarom u niet naar India bent doorgereisd wijst hierop. Hoewel u en uw echtgenoot oorspronkelijk van plan waren allebei naar India te reizen, raadde L.T. dit af omdat jullie te oud waren om in India te studeren, jullie zouden niets kunnen doen in India, volgens hem was het beter om naar een ander land te gaan (zie CGVS 01/06/2017, p. 18). Er op gewezen dat er in India, volgens de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, een heel grote Tibetaanse gemeenschap is en de Tibetaanse overheid in ballingschap tal van voorzieningen treft om de ballingen op te vangen en de Tibetanen, verklaart u dat L.T. verstandiger was dan u, dat hij zei dat u geen toekomst had in India en een betere toekomst in Europa had, en dat u hem geloofde (zie CGVS 01/06/2017, p. 18). Dit is een weinig overtuigende verklaring gezien studeren of werken in Europa ongetwijfeld moeilijk zou zijn voor u gezien het feit dat u ongeschoold was en enkel Tibetaans sprak. Bovendien verklaart dit niet waarom u niet op audiëntie bent geweest bij de dalai lama. Nochtans verklaarde u dat toen u en uw man in Siling in Tibet waren, jullie enige plan was naar de dalai lama in India te gaan (zie CGVS 01/06/2017, p. 18).

Gezien de omvang van de Tibetaanse ballingengemeenschap in India, de aanwezigheid daar van de Tibetaanse overheid in ballingschap en het grote belang dat Tibetanen hechten aan een audiëntie met de dalai lama acht het CGVS het niet aannemelijk dat u uw plan naar India te gaan op audiëntie bij de dalai lama zomaar zou opgeven enkel en alleen omdat L.T. zei dat u een betere toekomst wachtte in Europa. Ook dit wijst er op dat u een bepaalde kennis die u bezit hierover voor de Belgische asielinstanties tracht achter te houden om een mogelijk vroegere vertrekdatum uit Tibet, VRC en een verblijf in één of meerdere derde landen te verhullen.

Voorts merk ik op dat u ook uw reisweg naar Europa niet aannemelijk hebt gemaakt. Zo kon u uw reis van Nepal naar Europa slechts zeer onvolledig beschrijven. Zo weet u niet in welke stad in Thailand u verbleef, nochtans bracht u drie maanden door in Thailand (zie CGVS 01/06/2013, p. 13, 14). U weet niet in welk land of welke stad u een transfer had tussen Thailand en Egypte, nochtans bleef u er bijna de hele dag (zie CGVS 01/06/2017, p. 14). De naam van het hotel in Egypte waar u tien dagen verbleef, kent u niet (zie CGVS 01/06/2017, p. 14). U weet ook niet naar welk land u vloog vanuit Egypte, nochtans verbleef u daar een week (zie CGVS 01/06/2017, p. 14). U weet niet in welke stad u drie dagen verbleef in Spanje (zie CGVS 01/06/2017, p. 14). U weet evenmin waar in Frankrijk u de trein naar België nam (zie CGVS 01/06/2017, p. 14).

Daarnaast weet u bijzonder weinig over de documenten die u zou gebruikt hebben op uw reis en legt u tegenstrijdige verklaringen af over deze documenten. Voor uw vlucht van Nepal naar Thailand zou u een Nepalees document hebben gebruikt. U wist echter niet welke geboorteplaats en -datum er in stonden vermeld (CGVS 01/06/2017, p.13). Tussen Thailand en Frankrijk maakte u gebruik van een Taiwanees paspoort op naam van T.X.. Over de geboortedatum op het paspoort zegt u aanvankelijk dat de dag en de maand dezelfde waren als uw eigen geboortedatum, maar dat de leeftijd drie jaar jonger was (zie CGVS 01/06/2017, p. 15). Tijdens het tweede gehoor zegt u dat de geboortedatum op het paspoort dezelfde is als uw eigen geboortedatum (zie CGVS 13/07/2017, p. 3).

Uit de foto van het paspoort die u voorlegde tussen het eerste en tweede gehoor blijkt echter dat de geboortedatum op het paspoort 23 september 1975 is, wat geenszins overeenstemt met uw eigen geboortedatum, 4 maart 1975. Wanneer het CGVS u hiermee confronteert lacht u en verklaart u dat u dacht dat het dezelfde datum was, maar dat u het zich niet herinnert (zie CGVS 13/07/2017, p. 3). Vervolgens verklaart u dat u bij het vorige interview zei dat u volgens het paspoort twee jaar jonger was dan in realiteit (zie CGVS 13/07/2018, p. 3). Zo blijkt dat u drie verschillende verklaringen hebt afgelegd over uw geboortedatum op het paspoort dat u gebruikte voor uw reis van Thailand naar Frankrijk en dat geen enkele van deze verklaringen overeenstemt met de informatie vermeld op het paspoort zelf. Ook de geboorteplaats op het paspoort kan u niet correct benoemen. U zegt dat het Taichu. of zoiets was (zie CGVS 13/07/2017, p. 3), maar uit de foto van het paspoort blijkt dat het Kaohsiung is. Uw verklaring dat u zich de geboorteplaats en –datum niet herinnert vergoelijkt uw gebrekkige kennis en tegenstrijdige verklaringen geenszins. U geeft immers zelf aan dat de smokkelaars u de gegevens op het paspoort deden van buiten leren (zie CGVS 13/07/2017, pp. 3, 7). Bovendien overtuigen uw verklaringen over hoe u de foto van dit paspoort bekwam niet. U weet zelfs niet wie deze foto nam: uzelf of uw vriend die u de foto bezorgde (zie CGVS 13/07/2017, p. 2). Het is tevens opmerkelijk dat u deze foto pas na het eerste gehoor voorlegt, nochtans was u zich reeds onderweg naar België bewust van het belang van documenten en foto's die uw reis aantonen (zie CGVS 01/06/2017, p. 15). Gezien het geheel van bovenstaande opmerkingen hebt u dan ook niet aannemelijk gemaakt dat u effectief met dit paspoort hebt gereisd.

Uw verklaringen over het gebrek aan bewijs van uw reisweg overtuigen evenmin. Gevraagd naar documenten of foto's die uw reis kunnen aantonen, zegt u gehoord te hebben dat het belangrijk is om die hier te tonen en dat u onderweg een foto nam, maar dat uw gsm intussen kapot is en dat het allemaal weg is (zie CGVS 01/06/2017, p. 15). Op de vraag hoe uw gsm stuk ging, antwoordt u dat hij gevallen is en dat het scherm kapot was, dat u het scherm liet herstellen maar dat het nog niet goed werkt (zie CGVS 01/06/2017, p. 15). Wanneer het CGVS stelt dat foto's wel nog op de geheugenkaart of de gsm staan wanneer het scherm kapot is, verklaart u plots dat uw sim-kaart geblokkeerd is en dat na installatie van een nieuwe sim-kaart bleek dat veel foto's verdwenen waren (zie CGVS 01/06/2017, p. 15). U toont vervolgens drie foto's op uw gsm: twee foto's waarvan u zegt dat ze genomen zijn "in die heel bekende luchthaven" waarvan u de naam niet kent en een foto in de luchthaven op een eiland in Thailand (zie CGVS 01/06/2017, p. 16). Van de eerste twee foto's kan de locatie echter niet afgeleid worden. Op de derde foto zijn aanduidingen in het Thais zichtbaar, maar dit toont hoogstens aan dat deze foto in Thailand genomen is. Gezien uw gebrekkige en tegenstrijdige verklaringen over uw reisroute en documenten volstaat deze ene foto niet om uw reisweg en de manier waarop u reisde te staven. Bovendien is het opmerkelijk dat deze drie foto's wel bewaard bleven en dat de meeste andere foto's verloren gingen. Uw verklaring hiervoor overtuigt niet. U beweert dat uw foto's op Wechat verloren gingen omdat uw sim-kaart geblokkeerd werd (zie CGVS 01/06/2017, p. 16), dit verklaart echter niet afdoende het verdwijnen van deze foto's. U geeft immers aan dat u en uw reisgenoten soms foto's doorstuurden naar elkaar (zie CGVS 13/07/2017, p. 2) en dat uw gsm pas in België stuk ging (zie CGVS 01/06/2017, p. 15). In dat geval moeten uw reisgenoten, die nu in Frankrijk en België verblijven en met wie u contact kan opnemen (zie CGVS 01/06/2017, p. 16 en CGVS 13/07/2017, p. 2), in staat zijn u meer foto's te bezorgen naast de ene foto van het Taiwanese paspoort.

Uit bovenstaande kan het CGVS besluiten dat u uw werkelijke reisweg naar België en de daarbij gebruikte reisdocumenten voor de Belgische asielinstanties probeert te verhullen en deze documenten voor de Belgische asielinstanties achterhoudt. Gezien de reëel persoonlijke controle tijdens de reis en bij de binnenkomst van de Schengenzone kan ik immers niet aannemen dat een smokkelaar het risico zou nemen u van al deze zaken over uw reisweg en –documenten niet grondiger op de hoogte te brengen. Het risico voor ontdekking en arrestatie van zowel u als de smokkelaar wordt op deze manier immers heel groot. Bovendien vormt een geslaagde bereiking van de eindbestemming de corebusiness van de smokkelaar en zijn eventueel netwerk en de ermee verbonden inkomsten. Gezien het aantal landen dat u hebt aangedaan en de ermee gepaard gaande grenscontroles op de luchthavens van die landen is het nog meer onaannemelijk dat u zo slecht op de hoogte brengt van deze gegevens. Het CGVS mag dan ook besluiten dat u met andere, persoonlijke en legale documenten hebt gereisd en dat u deze voor de Belgische instanties achterhoudt om uw werkelijke reisweg en verblijf in één of meerdere derde landen probeert te verhullen.

Met betrekking tot uw taalgebruik stelt het CGVS vast dat u spontaan en zonder enige aanleiding een aantal Engelse termen hanteert. Dit is opmerkelijk gezien u in Tibet nooit naar school bent geweest (zie CGVS 01/06/2017, p. 7) en u op het moment van uw reis naar Europa slechts een paar woorden Engels sprak (zie CGVS 13/07/2017, p. 7). U hanteert in beide gehoren het Engelse woord "pass" wanneer u over uw paspoort spreekt (zie CGVS 01/06/2017, p. 13, 14 en CGVS 13/07/2017, p. 2).

Nochtans werd u in Thailand gedurende drie maanden voorbereid op uw reis door twee Chinese smokkelaars die meestal Chinees praatten (zie CGVS 13/07/2017, p. 7), het is dan ook vreemd dat u nooit het Chinese woord "huzhao" voor paspoort hanteert. Die twee Chinese smokkelaars in Thailand sprak u overigens aan met "boss" (zie CGVS 13/07/2017, p. 7). U kent nochtans de courante Chinese aanspreking "laoban" die "baas" betekent, u weet echter niet waarom u hen "boss" noemde, u zegt slechts dat iedereen hen zo noemde (zie CGVS 13/07/2017, p. 7). Ook de landen op uw reisroute benoemt u systematisch in het Engels (zie CGVS 01/06/2017, pp. 13, 14 e.a., CGVS 01/07/2017, p. 2 e.a.). Nochtans verklaart u tijdens uw eerste gehoor dat de smokkelaar die met u meereisde een Chinees was (zie CGVS 01/06/2017, p. 14), het is dan ook opmerkelijk dat u niet de Chinese benamingen van de landen gebruikt. Tijdens uw tweede gehoor wijzigt u overigens uw verklaring en zegt u dat de smokkelaar die u vergezelde van Thailand naar Spanje een Maleisiër was die Engels sprak. Hoewel u moest doen alsof u de echtgenote van deze man was, weet u echter behalve zijn naam, Lin, niets over hem (zie CGVS 13/07/2017, pp. 7, 8). Dit sterkt het vermoeden dat u de waarheid over wie u vergezelde en op welke manier u naar Europa reisde verhult. Gevraagd naar uw gsmnummer, gebruikt u in uw antwoord het Engelse woord "phone number" en noemt u het volledige nummer vlot in het Engels (zie CGVS 01/06/2017, p. 4). Dat u tijdens het tweede gehoor een telefoonnummer in het Chinees spelt en hierbij een fout maakt (zie CGVS 13/07/2017, p. 7) komt ingestudeerd over, gezien uw beperkte kennis van het Chinees is er immers geen reden waarom u het nummer spontaan in het Chinees in plaats van in het Tibetaans zou spellen. Uw spontane gebruik van het Engels doet vermoeden dat u voor uw komst naar Europa reeds een zekere kennis van het Engels had, mogelijk door een verblijf in India.

Met het geheel van bovenstaande onwetendheden, foute antwoorden, stereotiepe en ontwijkende antwoorden, het gebruik van documenten die niet overeenstemmen met uw verklaringen en het achterhouden van essentiële informatie en documenten maakt u niet aannemelijk dat u Tibet, VRC, pas in 2015 hebt verlaten en geruime tijd in één of meerdere derde landen hebt verbleven. Meer nog, uit een aantal van uw antwoorden en onwetendheden kan redelijkerwijs vermoed worden dat u effectief al jaren eerder bent vertrokken. Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw vertrek uit Tibet begin 2015, kan er evenmin geloof worden gehecht aan uw asielaarsrelaas betreffende de problemen die zich vlak voor uw vertrek zouden hebben voorgedaan.

Het CGVS wijst er hier opnieuw op dat in India een grote en goed omkaderde Tibetaanse ballingengemeenschap aanwezig is. Zowel de Indische autoriteiten als de Tibetaanse overheid in ballingschap voorziet deze ballingen van tal van documenten waaronder een Indische verblijfsvergunning (RC) en een Indisch internationaal reisdocument (IC).

Gezien het geheel van bovenstaande vaststellingen kan het CGVS niet uitsluiten dat u, nadat u Tibet, VRC, hebt verlaten jarenlang in India hebt verbleven en er bovenstaande documenten het verworven, er mee naar Europa bent gereisd en dat u dit verblijf voor de Belgische asielinstanties probeert te verhullen teneinde de toepassing van het juridische concept "India, eerste land van asiel" voor Tibetanen te verhinderen.

Het CGVS heeft u meerdere malen op de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen gewezen, op de kans dat de Commissaris-generaal hierdoor een status kan weigeren en op het belang van het vertellen van de waarheid. U kreeg telkens de kans alsnog de waarheid te vertellen. U bleef echter volharden in uw niet aannemelijke verklaringen (zie CGVS 01/06/2017, p. 16, 18, 19 en CGVS 13/07/2017, p. 3, 8, 13).

Uit bovenstaande mag duidelijk blijken dat u in gebreke blijft op het vlak van de medewerkingsplicht die op de schouders van iedere asielzoeker rust. De Belgische autoriteiten mogen immers van u verwachten dat u van bij de aanvang van uw asielprocedure een duidelijk zicht geeft op uw asielmotieven, identiteitsdocumenten en reisweg en -documenten en dat u deze documenten waar mogelijk neerlegt. U geeft zodoende geen zicht op wanneer u Tibet, VRC, hebt verlaten, waar en in welke omstandigheden u sindsdien hebt verbleven en onder welk statuut u daar hebt verbleven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u niet mag worden teruggeleid naar de Volksrepubliek China."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 30 augustus 2017 in een eerste middel een schending aan "van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 4 lid 1, 2 en 3 van de Richtlijn 2011/95/EU va het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011

(medewerkingsplicht); Schending van artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet; Schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet; Schending van de rechten van de verdediging; Schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering.”.

Verzoekster is van oordeel dat zij wel haar medewerkingsplicht heeft vervuld, daar zij *“de nodige identiteitsbewijzen, en foto’s die haar afkomst en recente vertrek uit Tibet kunnen staven”* voorlegde.

Dat de hukou uit 2009 is, geeft zij aan dat dit *“de recents mogelijke versie van haar huishoudboekje”* is en wijst zij dienaangaande op de informatie in het administratief dossier die stelt *“dat de ‘Hukou’ geen document is dat om de zoveel tijd moet worden vernieuwd”*. Zij legt verder uit dat *“de tweede zoon van verzoekster niet geregistreerd [werd] en dus ook niet opgenomen in de hukou”* omdat hij *“werd immers geboren ten tijden van de strikte éénkindpolitiek. Wie meer kinderen kreeg (zeker als het twee jongentjes waren) werd hier streng op gesanctioneerd.”*.

Haar onwetendheid over het Taiwanees paspoort wijt zij aan het feit dat *“op het ogenblik van haar interviews bij verweerster lag de reis die verzoekster heeft afgelegd om tot in België te raken al lang achter zich, zij bekwam deze foto via een vriendin uit Frankrijk, die was meegereisd”* en *“dat verzoekster niet altijd in staat is om zichzelf op een erg zelfzekere manier uit te drukken of ten volle op haar geheugen te vertrouwen wat net overeenstemt met een persoon die rechtstreeks uit de semi-feodale, achtergestelde Tibetaanse samenleving afkomstig is”*.

Zij legt uit dat zij Engels leerde tijdens haar verblijf van drie maanden in Nepal, waar zij zich bezighield *“met een klein boekje dat ze bij zich had met een soort inleiding op het Engels. Bepaalde Tibetaanse woorden, veelgebruikte zinnen, telwoorden, etc. werden hierin naar het Engels vertaald.”*.

Zij meent dat haar gebrekkige kennis over recente gebeurtenissen in Tibet *“absoluut niet ongewoon is”* omdat *“Mensen in Tibet zelf zijn over het algemeen slecht ingelicht. Aangezien verzoekster zélf geen familie heeft die voor de autoriteiten werkt, bereikt zéér weinig informatie haar familie.”*. Zij wijst erop dat zij wél duidelijk en voldoende uitgebreid kon vertellen over *“gebeurtenissen die ze zelf heeft ondergaan, zoals haar verplichtte resettlement”*.

Wat de incoherente verklaringen over wanneer zij stopte met leven als nomade betreft, benadrukt zij *“dat zij zichzelf onmiddellijk verbeterd heeft tegenover de tolk, maar deze dit jammer genoeg zo niet heeft weergegeven”*.

Verzoekster besluit dat zij voldaan heeft aan haar medewerkingsplicht, dat zij alle stukken heeft voorgelegd waar zij redelijkerwijs over kan beschikken, dat zij in China als Tibetaanse *“een wezenlijk gevaar op vervolging loopt”*, dat *“Tibetanen die terugkeren uit het buitenland op een stelselmatige manier worden opgepakt en mishandeld”* en dat *“artikels 318, 321 en 322 van de Chinese strafwet beschouwd [kunnen] worden als een permanente bedreiging aan het adres van al wie illegaal het grondgebied verlaat”*. Zij verwijst dienaangaande naar de door haar bij het verzoekschrift gevoegde stukken (*“Cedoca, COI Focus China, Situatie voor Tibetanen in China na terugkeer uit het buitenland, 18 juni 2014”*, *“US Congressional-Executive Commission on China: Annual Report 2013 dd. 10 oktober 2013”*, *“Freedom House, Freedom in the world: Tibet, 2010”*, *““Chinese Crackdown on Tibetan Buddhism: A report published for the People’s Republic of China’s second Universal Periodic Review”, Fidh, the international campaign for Tibet (ICT), September 2013”*, *““They Say We Should be Grateful” Mass Relhousing and Relocation Programs in Tibetan Areas of China”, Human Rights Watch, juni 2013”*, *““2012 International Religious Freedom Report – Tibet”, US Department of State, 20 mei 2013, toegankelijk op 21 oktober 2013”*, *““China: country of origin information (COI) Report”, UK Home Office, 24 augustus 2011”*, *““Wave of arrests contributes to Tibet’s growing isolation”, Reporters Sans Frontières, 16 oktober 2013”*, *““More Attention to Tibet Needed”, Asian Fortune, 6 mei 2013”* en *“Human Rights Watch, China, Tibet Propaganda masks repression, 19 juni 2017”*).

Verzoekster stelt dat, indien de commissaris-generaal zou menen dat het concept *“eerste land van asiel”* op haar van toepassing zou kunnen zijn, de bestreden beslissing minstens *“een verwijzing naar de desbetreffend toegepaste artikels in de wet en een beoordeling van de situatie voor Tibetanen in dit desbetreffende ‘eerste land van asiel’ [had] moeten bevatten”*.

2.2. In een tweede middel voert verzoekster een schending aan *“van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet; Schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering.”*.

Verzoekster bespreekt de vier elementen van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag) en besluit dat zij, als Tibetaanse in China, een gegronde vrees voor vervolging heeft.

2.3. In een derde middel voert verzoekster een schending aan *“van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet; Schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering; Schending van artikel 3 E.V.R.M.”*.

Verzoekster citeert uit de door haar bij het verzoekschrift gevoegde informatie aangaande *“vervolgving van Tibetanen door de Chinese autoriteiten”*.

2.4. Verzoekster vraagt de bestreden beslissing *“te vernietigen en te hervormen”* en haar als vluchteling te erkennen, minstens de beslissing *“te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor verder onderzoek”*. In ondergeschikte orde vraagt verzoekster de bestreden beslissing *“te vernietigen en te hervormen”* en haar de subsidiaire bescherming toe te kennen.

2.5. Stukken

Bij haar verzoekschrift voegt verzoekster *“Cedoca, COI Focus China, Situatie voor Tibetanen in China na terugkeer uit het buitenland, 18 juni 2014”*, *“US Congressional-Executive Commission on China: Annual Report 2013 dd. 10 oktober 2013”*, *“Freedom House, Freedom in the world: Tibet, 2010”*, *“Chinese Crackdown on Tibetan Buddhism: A report published for the People’s Republic of China’s second Universal Periodic Review”*, *Fidh, the international campaign for Tibet (ICT), September 2013”*, *“They Say We Should be Grateful” Mass Rehousing and Relocation Programs in Tibetan Areas of China”*, *Human Rights Watch, juni 2013”*, *“2012 International Religious Freedom Report – Tibet”*, *US Department of State, 20 mei 2013, toegankelijk op 21 oktober 2013”*, *“China: country of origin information (COI) Report”*, *UK Home Office, 24 augustus 2011”*, *“Wave of arrests contributes to Tibet’s growing isolation”*, *Reporters Sans Frontières, 16 oktober 2013”*, *“More Attention to Tibet Needed”*, *Asian Fortune, 6 mei 2013”* en *“Human Rights Watch, China, Tibet Propaganda masks repression, 19 juni 2017”*.

Bij een aanvullende nota brengt verzoekster nog *“verschillende voorschriften voor medicijnen”*, *“een document uit Tibet dat handelt omtrent het verkrijgen van geld van de overheid en het gebruiken van een aantal goederen”* en *“de originele enveloppe waarmee de documenten werden opgestuurd”* bij.

Ter terechtzitting toont verzoekster haar originele hukou.

Beoordeling

2.6. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd. De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Aangaande de vluchtelingenstatus

2.7. Verzoekster verklaart niet te kunnen terugkeren naar China uit vrees voor (verdere) problemen met de Chinese autoriteiten. De Raad hecht echter geen geloof aan verzoeksters recente verblijf in China, alwaar zij sinds 2014 problemen zou hebben gekend.

2.8. Voor iedere vorm van internationale bescherming, voor de vluchtelingenstatus en voor de subsidiaire bescherming, berust de plicht tot medewerking op de verzoekende partij. Deze dient ter staving van het verzoek zo spoedig mogelijk alle nuttige elementen noodzakelijk voor de beoordeling van het verzoek in te dienen. Deze elementen behelzen onder meer alle documenten van verzoekende partij en die van relevante familieleden met betrekking tot identiteit, nationaliteit, landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Bij het ontbreken van deze elementen dient een aannemelijke verklaring gegeven te worden.

2.9. *In casu* heeft de commissaris-generaal geoordeeld dat verzoeker de Chinese nationaliteit heeft doch dat ze niet aantoonbaar voor haar vertrek naar Europa in China te hebben verbleven. Zo legt verzoekster geen documenten neer die haar recent verblijf in China kunnen aantonen. Zowel de door verzoekster op het Commissariaat-generaal voorgelegde - en ter zitting getoonde - hukou als de neergelegde identiteitskaart werden afgegeven in 2009. De argumentatie in het verzoekschrift dat de informatie in het administratief dossier stelt *“dat de ‘Hukou’ geen document is dat om de zoveel tijd moet worden vernieuwd”* doet geen afbreuk aan de vaststelling dat stukken uit 2009 verzoeksters beweerde recenter verblijf in China, met de door haar genoemde problemen sinds 2014, niet kunnen staven. Dit klemt te meer nu de informatie op de neergelegde hukou niet overeenstemt met verzoeksters verklaringen, daar zij beweerde twee zonen te hebben, één geboren op 12 februari 2000 en één geboren op 3 december 2004, en een meisje geadopteerd te hebben dat de dochter van haar de neef of nicht van haar echtgenoot is (verklaring DVZ 22 oktober 2015; gehoor 1 juni 2017, p. 2, 8), terwijl de hukou enkel een zoon, geboren op 12 februari 1999, en een dochter, geboren op 10 juli 2007, vermeldt. Verzoekster toont niet aan dat dit stuk haar persoon betreft te meer ook haar echtgenoot niet op deze hukou staat vermeld terwijl hij, volgens verzoekster, wel deel uitmaakt van het gezin. Bijkomend kan nog worden opgemerkt dat verzoekster mits authentieke stukken evenmin aantoonbaar dat haar echtgenoot in China verblijft.

Verzoekster voert ter verschoning aan dat *“de tweede zoon van verzoekster niet geregistreerd [werd] en dus ook niet opgenomen in de hukou”* omdat hij *“werd immers geboren ten tijden van de strikte éénkindpolitiek. Wie meer kinderen kreeg (zeker als het twee jongentjes waren) werd hier streng op gesanctioneerd.”* Noch daargelaten of de *“éénkindpolitiek”* op minderheden toepasselijk was, kan de stelling in het verzoekschrift niet overtuigen gezien verzoeker hiervan geen melding maakte tijdens haar gehoren op het Commissariaat-generaal hoewel zij uitdrukkelijk gevraagd werd of haar kinderen op haar hukou stonde, waarop zij ondubbelzinnig bevestigend antwoordde (gehoor 13 juli 2017, p. 12), terwijl zij wel spontaan wist te vertellen dat haar echtgenoot niet op haar hukou stond (gehoor 1 juni 2017, p. 5). Ook verzoeksters verklaringen over waarom haar echtgenoot niet op haar hukou vermeld staat, blijft onaannemelijk. Zij beweerde dat dit het geval was omdat het makkelijk zou zijn voor hem om naar haar regio te verhuizen maar moeilijk voor haar om naar zijn regio te verhuizen (gehoor 1 juni 2017, p. 5-6), terwijl uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat de Chinese overheid het systeem van hukou weliswaar gebruikt om interne migratie onder controle te houden, maar dat dit voornamelijk van toepassing is op migratie van rurale naar stedelijke gebieden, terwijl zowel het district van haar echtgenoot (Dege) als haar district (Sereshul) ruraal zijn en overigens naast elkaar liggen. Ter terechtzitting wordt door de voorzitter nog opgemerkt dat de twee stempels op de hukou van elkaar verschillen. Verzoekende partij heeft hiervoor geen verklaring zodat dit ook de authenticiteit van het document verder ondermijnt.

2.10. De op het Commissariaat-generaal voorgelegde foto's kunnen haar verblijf in Tibet tot 2015 evenmin staven, gezien het oude foto's betreffen en/of niet afgeleid kan worden dat de foto's in Tibet of China genomen werden.

2.11. De bij een aanvullende nota neergelegde "*verschillende voorschriften voor medicijnen*" komen niet bewijskrachtig over. Vooreerst betreffen het voorschriften van 20 september 2013, 13 oktober 2013, 13 oktober 2013 en 20 oktober 2013, die evenwel respectievelijk de voorschriftnummers 22371, 22373, 22377 en 22362 - met aldus een weinig logische volgorde - vermelden. Tevens hebben ook de twee voorschriften van 13 oktober 2013, die vermoedelijk tijdens eenzelfde consult door dezelfde dokter ("*Ga?*" / "*Gaming*") werden voorgeschreven, de niet op elkaar volgende nummers 22373 en 22377. Verder kan nog worden opgemerkt dat het attest met nummer 22371 van 20 september 2013, door dokter "*Rigye*", en het attest met nummer 22362 van 20 oktober 2013, door dokter "*Thuta*", hetzelfde handschrift bevatten. Dergelijke vormelijke afwijkingen doen geheel afbreuk aan de authenticiteit van de voorgelegde documenten die kennelijk zijn opgemaakt voor onderhavige procedure.

2.12. De bij de aanvullende nota gevoegde documenten uit Tibet "*omtrent het verkrijgen van geld van de overheid en het gebruiken van een aantal goederen*" van 8 september 2012 en 18 december 2013 vermelden een verkeerd identiteitskaartnummer in hoofde van verzoekster (eindigend op "2543" in plaats van "2643", zoals op haar identiteitskaart). Waar een eenmalige materiële vergissing of tyfout nog aannemelijk kan zijn, wijst een dergelijke identieke afwijking van één cijfer op twee documenten, beweerdelijk opgesteld met meer dan een jaar tussen, die evenwel samen worden neergelegd in een asielpcedure, op corruptie of namaak. De bewijswaarde van de identiteitskaart wordt aldus ook aangetast nu verzoekster deze documenten kon verkrijgen op basis van een ander document op haar naam. Voorts wijst dit erop dat verzoekster met gemak documenten kan aanmaken, zij hiervoor connecties heeft in Taiwan (zie punt 2.14) waarop zij uit vanuit België beroep kan doen, zij een paspoort kan voorleggen dat blijkbaar zo goed vervalst was dat ze hiermee ongemoeid een visum kon verkrijgen en verschillende grenscontroles kon voorbijkomen.

2.13. Tevens kan nog worden opgemerkt dat ook de documenten die bij de aanvullende nota werden neergelegd verzoeksters aanwezigheid in China ten tijde van haar asielp Problemen, in 2014, niet kunnen staven, daar het documenten van 2012 en 2013 betreffen.

2.14. Uit de bij de aanvullende nota neergelegde "*originele enveloppe waarmee de documenten werden opgestuurd*" kan geenszins de inhoud van deze enveloppe blijken. Bovendien vermeldt de sticker op de enveloppe een verzendadres van Taiwan. Waar de aanvullende nota aangeeft dat de documenten werden opgestuurd uit Chengdu Tibet, China, en de Raad vaststelt dat er op de "*shipment waybill*" inderdaad een dergelijk adres werd ingevuld door de verzender, dient te worden opgemerkt dat dit enkel het door de verzender zelf opgegeven "*shipper's address*" betreft, doch geenszins aangeeft vanwaar het werkelijk werd verstuurd. Dit laatste blijkt echter wel ondubbelzinnig uit de DHL-sticker die een adres in Taiwan vermeldt. Verzoekster volhardt in het neerleggen van vervalste en valse stukken.

2.15. Verzoeker kan noch met haar documenten, noch mits haar verklaringen een verblijf in China na 2014 aantonen. Daarenboven kan uit verzoeksters verklaringen evenmin een verblijf van vóór die datum worden aangetoond. Zo was verzoeksters onaannemelijk onwetend over recente maatregelen voor nomaden opgelegd door de Chinese overheid (gehoor 1 juni 2017, p. 9-10; gehoor 13 juli 2017, p. 10), terwijl uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat er sinds 2003 een uitgebreid gamma is van opgelegde maatregelen die een grote impact hebben op het dagelijkse leven van nomaden, waarvan verzoekster de Chinese benaming, "*tuimu huancao*", niet eens kende (gehoor 13 juli 2017, p. 12). Haar gebrekkige kennis is des te frappanter indien een van haar broers nomade bleef na haar verhuis naar een rijkhuis en de zus van haar moeder tot op heden nog nomade zou zijn (gehoor 13 juli 2017, p. 9).

De aardbeving in Yushu of Gyegu situeerde verzoekster dan weer verkeerdelijk in 2008, terwijl de neef van haar echtgenoot en zijn gezin ten gevolge van deze aardbeving overleed en diens dochtertje, dat een weeskind werd, sindsdien bij verzoekster woonde (gehoor 1 juni 2017, p. 2; gehoor 13 juli 2017, p. 10) en deze aardbeving volgens voornoemde informatie een kracht van 7.1 op de schaal van richter had en bijna 3000 mensen om het leven gekomen of vermist geraakt zijn. Dat verzoekster zich in een dergelijke ramp kan vergissen ondergraaft geheel haar verblijf in China op dat ogenblik.

Verder is het opvallend dat verzoekster enerzijds beweerde graag televisie te kijken en in Tibet naar Chinese zenders (dianshitai) gekeken te hebben en zo wat Chinees geleerd te hebben, doch dat zij anderzijds slechts één Chineestalg tv-kanaal kan noemen (gehoor 1 juni 2017, p. 6-7).

2.16. Ook verzoeksters kennis over belangrijke veranderingen en gebeurtenissen in haar dorp, regio, district of prefectuur de jaren voor 2014 was onaannemelijk beperkt (gehoor 1 juni 2017, p. 18-19; gehoor 13 juli 2017, p. 9). Zo blijkt uit de informatie in het administratief dossier dat in augustus 2014 een conflict plaats had in Lochung in Sersshul district tussen inwoners van de dorpen Denma en Shukpa, gelegen in Sersshul, en de Chinese autoriteiten, waarbij ongeveer 200 personen werden gearresteerd en verschillende personen overleden ten gevolge van hun verwondingen, maar laat verzoekster na dit incident in haar eigen district te vermelden en beweerde zij zelfs dat in Sersshul tot nu toe niemand overleden of gedood is ten gevolge van protesten (gehoor 1 juni 2017, p. 19). Verzoeksters onwetendheid is opvallend gezien haar man voor zijn werk reisde, gezien veel dorpsgenoten naar Lhasa reisden (gehoor 1 juni 2017, p. 8; gehoor 13 juli 2017, p. 11) en gezien zij zelf aangaf het dorp Denma te kennen en te weten dat het in haar district gelegen is (gehoor 13 juli 2017, p. 11).

2.17. Ook verzoeksters beschrijving van de oogst van “*yartsa gonbu*” (“*caterpillar fungus*”) stemt niet overeen met de informatie in het administratief dossier (gehoor 1 juni 2017, p. 11), wat haar beweerde recente afkomst eveneens ondermijnt.

2.18. De stelling in het verzoekschrift dat “*Mensen in Tibet zelf zijn over het algemeen slecht ingelicht. Aangezien verzoekster zélf geen familie heeft die voor de autoriteiten werkt, bereikt zéér weinig informatie haar familie.*” kan voorgaande vage, onwetende en soms zelfs foutieve verklaringen niet verschonen. Van een vrouw met het profiel van verzoekster kan wel degelijk verwacht worden dat zij doorleefde ervaringen kan geven en kan antwoorden op vragen inzake eenvoudige, direct waarneembare en elementaire zaken in verband met haar eigen leven. Immers indien, zoals het verzoekschrift stelt, verzoekster inderdaad reeds aardig Engels kon leren op drie maanden dan heeft ze een goed verstand. Het is dan ook niet ernstig dat verzoekster dermate onbekend is met elementaire aspecten van haar eigen actuele, elementaire en visuele leefwereld, noch -en dit terwijl ze veel naar de televisie kijkt- om te beweren dat ze een onwetend bestaan leidde.

2.19. Verzoekster heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat ze pas in 2014 uit China is vertrokken. Integendeel ook haar verblijf voor die datum is niet aangetoond.

2.20. Ten slotte wijzen ook verzoeksters verklaringen over en gebrek aan bewijs van haar vluchtroute naar België erop dat zij niet de waarheid vertelt over haar recente verblijf en het tijdstip van haar vertrek uit Tibet. Verzoekster kan geen foto's neerleggen van haar verblijf van 1,5 maand in Lhasa, zij legde tegenstrijdige verklaringen af over haar reis per vrachtwagen (gehoor 1 juni 2017, p. 12; gehoor 13 juli 2017, p. 5-6), zij kende de naam niet van de Nepalese jonge man met wie zij verder naar Nepal reisde, zij wist evenmin de naam van het dorp waar zij eerst aankwam in Nepal (gehoor 13 juli 2017, p. 6), zij legde incoherente verklaringen af over hoelang zij onderweg was van Lhasa naar Kathmandu (gehoor 1 juni 2017, p. 13; gehoor 13 juli 2017, p. 5-6), zij kon geen foto's neerleggen van haar verblijf van drie maanden in Nepal (gehoor 13 juli 2017, p. 6), zij bleef onaannemelijk vaag over haar bezigheden in Nepal (gehoor 1 juni 2017, p. 17), zij beweerde de “*Nelen Khang*” (“*Reception Centre*”) in Nepal wel te kennen maar niet te weten wat deze organisatie doet (gehoor 1 juni 2017, p. 18) - hoewel alle Tibetanen die Tibet ontvluchten via Nepal volgens de informatie in het administratief dossier op de hoogte zijn van het bestaan van de “*Nelen Khang*” en het overgrote deel er geregistreerd is - en zij kon geen aannemelijke verklaring geven voor waarom zij niet naar India is doorgereisd (gehoor 1 juni 2017, p. 18), terwijl zij stelde dat toen zij en haar man in Siling in Tibet waren, hun enige plan was naar de dalai lama in India te gaan (gehoor 1 juni 2017, p. 18). Ook over haar verdere reis naar Europa bleek verzoekster geheel onwetend, daar zij niet wist in welke stad in Thailand zij gedurende drie maanden verbleef (gehoor 1 juni 2017, p. 13-14), noch in welk land of welke stad zij een transfer had tussen Thailand en Egypte (gehoor 1 juni 2017, p. 14), noch in welk hotel in Egypte zij tien dagen verbleef (gehoor 1 juni 2017, p. 14), noch naar welk land zij vloog vanuit Egypte, waar zij vervolgens een week verbleef (gehoor 1 juni 2017, p. 14), noch in welke stad zij drie dagen verbleef in Spanje (gehoor 1 juni 2017, p. 14), noch waar in Frankrijk zij de trein naar België nam (gehoor 1 juni 2017, p. 14). Dat verzoekster over al deze elementen onwetend was, ondergraaft verder haar geloofwaardigheid.

2.21. Ook over de door haar gebruikte reisdocumenten legde zij slechts vage en incoherente verklaringen af. Van het Nepalees document voor haar vlucht van Nepal naar Thailand wist zij niet welke geboorteplaats en -datum erin stonden vermeld (gehoor 1 juni 2017, p. 13).

Van het Taiwanees paspoort op naam van T.X. dat zij gebruikte tussen Thailand en Frankrijk legde zij dan weer wisselende verklaringen af over de geboortedatum (gehoor 1 juni 2017, p. 15; gehoor 13 juli 2017, p. 3), waarvan geen enkele versie strookt met de werkelijke datum op (de voorgelegde foto van)

het paspoort, en kende zij de geboorteplaats niet (gehoor 13 juli 2017, p. 3). Verzoekster kon evenmin aangeven hoe zij de foto van dit paspoort bekam (gehoor 13 juli 2017, p. 2).

2.22. De uitleg in het verzoekschrift dat “*op het ogenblik van haar interviews bij verweerster lag de reis die verzoekster heeft afgelegd om tot in België te raken al lang achter zich, zij bekam deze foto via een vriendin uit Frankrijk, die was meegerisd*” en “*dat verzoekster niet altijd in staat is om zichzelf op een erg zelfzekere manier uit te drukken of ten volle op haar geheugen te vertrouwen wat net overeenstemt met een persoon die rechtstreeks uit de semi-feodale, achtergestelde Tibetaanse samenleving afkomstig is*” kan voorgaande onwetendheden en fouten niet vergoelijken. De Raad benadrukt dat van verzoekster wel degelijk verwacht kan worden dat zij haar ongewone en bijzondere reis uitvoerig kan toelichten en minstens weet moet hebben van welke landen en plaatsen zij doorreisde, alsook van de gebruikte reisdocumenten. Een dergelijke reis met smokkelaar is immers een uiterst precaire onderneming en het is dan ook niet aannemelijk dat verzoekster hierover zo onwetend is en/of dat zij niet beter voorbereid werd door haar smokkelaar, gelet op de risico's op ernstige sancties die een smokkelaar riskeert. Van een asielzoeker die reist met een vals paspoort kan wel degelijk worden verwacht dat hij essentiële informatie betreffende dit paspoort, zoals de naam, geboortedatum, geboorteplaats, verkregen visa, het land en het doel waarvoor de visa werden verkregen, kan meedelen, gelet op de kans die hij loopt om bij een controle aangehouden en ondervraagd te worden omtrent zijn identiteit en zijn reisdoel, gezien het algemeen geweten is dat op internationale luchthavens veelvuldige identiteitscontroles plaatsvinden en dat de mogelijkheid bestaat om er grondig te worden ondervraagd over reisdocumenten en identiteit. Bovendien blijkt verzoekster bijzonder bijdehands om valse en vervalste stukken neer te leggen en kan ze naar Europa reizen. Verzoeksters onaannemelijke verklaringen over haar reisweg en de gebruikte reisdocumenten duiden dan ook op een gebrek aan medewerking en ondermijnen op fundamentele wijze haar algehele geloofwaardigheid, in het bijzonder van haar voorgehouden reis naar België. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat verzoekster andere (legale) (reis)documenten achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over een eventueel door haar verkregen visum voor zijn reis, het ogenblik en de wijze van haar vertrek uit haar land van herkomst, verborgen te houden.

2.23. Volledigheidshalve merkt de Raad nog op dat verzoekster tijdens haar gehoren spontaan en zonder enige aanleiding een aantal Engelse termen hanteert, terwijl zij aangaf in Tibet nooit naar school te zijn geweest (gehoor 1 juni 2017, p. 7). Waar in het verzoekschrift wordt gesteld dat zij Engels leerde tijdens haar verblijf van drie maanden in Nepal, waar zij zich bezighield “*met een klein boekje dat ze bij zich had met een soort inleiding op het Engels. Bepaalde Tibetaanse woorden, veelgebruikte zinnen, telwoorden, etc. werden hierin naar het Engels vertaald.*”, merkt de Raad op dat dit niet strookt met verzoeksters eerdere verklaringen, namelijk dat zij gedurende haar reis van Thailand naar België nog maar enkele woorden Engels sprak (gehoor 13 juli 2017, p. 7). Bovendien werd verzoekster gevraagd wat zij deed tijdens haar verblijf van drie maanden in Nepal, waarop zij antwoordde “*Niets speciaals. [...] Niet zo veel kunnen doen, ik bleef meestal thuis bij de vrouw van die man. Heel af en toe de pelgrimstocht rond de stupa van kathmandu, heel af en toe.*” (gehoor 1 juni 2017, p. 17). Hieruit kan enkel worden afgeleid dat verzoekster afkomstig is uit een land waar het Engels gehanteerd wordt, ofwel een goed verstand heeft en bijzonder snel een taal aanleert. Dit laatste wijst er dan ook op dat lacunaire verklaringen en wijzigingen wanneer doorgevraagd wordt en verzoekster de anomalieën van haar verklaringen beseft, niet te wijten zijn aan een gebrek aan kennis of omdat verzoekster uit het platteland komt zoals het verzoekschrift tracht te poneren.

2.24. Gezien geen geloof wordt gehecht aan verzoeksters beweerde recente herkomst uit Tibet, China, kunnen haar verklaringen over de problemen aldaar in 2014 evenmin waarachtig zijn. De argumentatie in het verzoekschrift dat verzoekster in China als Tibetaanse “*een wezenlijk gevaar op vervolging loopt*”, dat “*Tibetanen die terugkeren uit het buitenland op een stelselmatige manier worden opgepakt en mishandeld*” en dat “*artikels 318, 321 en 322 van de Chinese strafwet beschouwd [kunnen] worden als een permanente bedreiging aan het adres van al wie illegaal het grondgebied verlaat*”, waarvoor zij verwijst naar de door haar bij het verzoekschrift gevoegde stukken (“*Cedoca, COI Focus China, Situatie voor Tibetanen in China na terugkeer uit het buitenland, 18 juni 2014*”, “*US Congressional-Executive Commission on China: Annual Report 2013 dd. 10 oktober 2013*”, “*Freedom House, Freedom in the world: Tibet, 2010*”, “*Chinese Crackdown on Tibetan Buddhism: A report published for the People's Republic of China's second Universal Periodic Review*”, *Fidh, the international campaign for Tibet (ICT), September 2013*”, “*They Say We Should be Grateful*” *Mass Relhousing and Relocation Programs in Tibetan Areas of China*, *Human Rights Watch, juni 2013*”, “*2012 International Religious Freedom Report – Tibet*”, *US Department of State, 20 mei 2013, toegankelijk op 21 oktober 2013*”, “*China: country of origin information (COI) Report*”, *UK Home Office, 24 augustus 2011*”, “*Wave of arrests*

contributes to Tibet's growing isolation", *Reporters Sans Frontières*, 16 oktober 2013", "*More Attention to Tibet Needed*", *Asian Fortune*, 6 mei 2013" en "*Human Rights Watch, China, Tibet Propaganda masks repression*, 19 juni 2017"), is eveneens irrelevant, gezien, zoals blijkt uit wat voorafgaat, verzoekster niet de waarheid vertelde over haar werkelijke nationaliteit(en) en verblijfplaats(en) voor haar vertrek naar België in weerwil van de plicht tot medewerking die op haar rust. Verzoekster draagt zelf de volledige verantwoordelijkheid voor het bewust afleggen van valse verklaringen tijdens de gehoren. Door haar gebrekkige medewerking en zelfs tegenwerking op dit punt, verkeert zowel de commissaris-generaal als de Raad in het ongewisse over waar verzoekster voor haar aankomst in België leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen zij haar land van herkomst verliet. Het belang van de juiste toedracht over deze periode kan niet genoeg benadrukt worden. Het betreft immers de plaats en de tijd waar verzoekster de bron van haar vrees situeert.

2.25. In acht genomen wat voorafgaat, kan geen geloof worden gehecht aan de door verzoekster voorgehouden herkomst en kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.26. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM dient te worden opgemerkt dat artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.27. Wat betreft de subsidiaire bescherming kan de Raad slechts vaststellen dat verzoekster niet aantoot noch aannemelijk maakt dat zij afkomstig is uit China. Verzoekster toont immers niet aan waar zij verbleef vooraleer in België asiel aan te vragen. Gelet op het feit dat verzoekster de door haar beweerde herkomst uit China niet aantoot, maakt zij evenmin aannemelijk dat de afweging van het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet dient te gebeuren ten opzichte van de situatie in China.

2.28. Immers voor de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus, met betrekking tot de vraag of zij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan een loutere verwijzing naar een voorgehouden, maar niet aangetoonde, nationaliteit niet volstaan. De verwijzingen naar informatie over Tibetanen in China in het verzoekschrift zijn dan ook niet nuttig. Het is in de eerste plaats aan verzoekster om tijdens de asielprocedure haar ware identiteit, nationaliteit(en) en land van herkomst aannemelijk te maken. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekster hierin manifest faalt en bovendien stelt de Raad een manifest gebrek aan medewerking vast. De Raad kan niet speculeren over de verblijfplaats van verzoekster voor haar komst naar België, noch of verzoekster afkomstig is uit een regio waar geen risico aanwezig is in de zin van artikel 48/5 § 3 van de Vreemdelingenwet. De Raad kan uit verzoeksters verklaringen en door haar aangebrachte elementen en geponeerd asielrelaas enkel afleiden dat verzoekster zelf meent dat er in haar werkelijke land van herkomst geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat zij bij een terugkeer naar dit land een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.29. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.30. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoot.

2.31. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.
De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op éénentwintig december tweeduizend zeventien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK